

RECENZII

„Revista de etnografie și folclor / Journal of Ethnography and Folklore” 1-2/2020

Marin Marian

Din 2007, de când REF/JEF (publicație aparținând Secției „Arte, Arhitectură și Audiovizual” a Academiei Române) a devenit internațională, complexitatea și diversitatea sa intelectuală, tematică și stilistică sunt exemplare¹. Însă anul acesta volumul pare unul din cele mai spectaculos de diverse, unul chiar surprinzător și exotic. Recomand oricui (pdf-ul întregului conținut este trimis gratuit doritorilor) să citească întâi măcar penultimul articol din sumar (povești traduse din limba yorubă, de către nigerianul de odinioară, Adeboye Babalola, care le-a și prezentat în cadrul congresului mondial al International Society for Folk Narrative Research, ținut la București în 1969). Este vorba de o lectură foarte accesibilă, relaxantă până la amuzament. Pentru ca apoi să citească (iar „măcar”) materialul semnat de conaționala sa contemporană, Omotayo Omitola (despre blogul online ca sursă de folclor și despre blogger ca folclorist). Pentru ca astfel să se vadă cât de mult a evoluat obiectul, obiectivele și stilul studiului (alias paradigma materiei și interpretării/hermeneuticii specifice) într-o jumătate de secol al acelorași meleaguri.

Oricum, un revelator „arc peste timp” este exemplar pus la dispoziție, în acești ultimi 5 ani ai Revistei, de către prezența

¹ Pentru o istorie mai lungă și cu varii detalii, vezi Marin Marian-Bălașa: „*Revista de etnografie și folclor*” (1956-2016) – o altfel de poveste, în Anuarul Institutului de Etnografie și Folclor „C. Brăiloiu” 27/2016: 291-303.

serială a secțiunii finale („Restitutio”), publicând în facsimil lucrări ale congresului ISFNR din 1969. Căci din toate aceste materiale vechi reies multe; fie pilde polisemantice, fie conexiuni și prefigurări ale prezentului. Precum, dând numai un singur exemplu, este sincronia în care, pe-atunci, români și străini se străduiau ca – în spiritul celui mai pur „materialism dialectic și istoric” (practic, pur materialism, pozitivism și istoricism) – să contabilizeze, organizeze, clasifice și categorizeze cât mai pedant conținuturile folclorului. Materialele de atunci, publicate doar azi, oglinesc ca nimic altceva mai bine („scurt și cuprinzător”), măsura în care paradigma respectivă a fost depășită și/sau a rămas încă vie până în deceniile așazis postcomuniste.

Un alt curcubeu temporal este realizat de primul și ultimul articol al acestui volum. Primul – semnat foarte recent de către incomparabilul expert în muzicile est-europene și ale Orientului Mijlociu, seniorul Walter Zev Feldman – dovedește cu minuțiozitate enciclopedică exotismul diseminării unor elemente muzicale evreo-klezmeriene în interiorul culturilor folclorice de limbă română și rit ortodox din Moldova basarabeană și Moldova României. Căci este fascinant să se remarce, în baza documentelor vechi și noi, tranziția unor genuri și melodii dispre *hhasap*-ul vremilor și spațiilor otomane, la *hussid*-ul tipic klezmerilor evrei de limbă idiș și la *cântecul de pahar* al lăutarilor români din Bucovina și Moldova istorică.¹ Pentru ca ultimul articol, semnat în 1969 de Ghizela Sulițeanu, prezentând amplu o mostră a folclorului narativ-muzical al

¹ Walter Feldman a vizitat România încă din 1969 (Harry Branuer a fost unul dintre convivii săi de atunci, după cum Ghizela Sulițeanu i-a fost unul dintre ultimii sau cei mai târzii). Iar cultura română îi datorează mult, deoarece enciclopedismul său integrează bine istoria muzicilor românești, iar în calitatea sa de expert de primă mână într-ale culturii otomane și arabe a fost primul transcriitor și traducător (din turca otomană în engleză) a tratatului de la 1700 al lui Dimitrie Cantemir, *Cartea științei muzicii*. Nu demult a fost keyspeaker în congresul internațional dedicat muzicilor din Balcani, organizat și găzduit de către Universitatea Națională de Muzică din București (2-4 septembrie 2019).

vechilor tătari din Dobrogea, să se adeverească drept unul care ar fi putut demult stimula și autohtoniza studiul exotismelor (măcar domestice) de o manieră exegetică și ideologică validă chiar și în contemporaneitate.

Revenind la contemporaneitate, articolul de meticuloasă istoriografie muzicologică al lui W.Z. Feldman este urmat de prezentarea filmografică pe care regizorul și muzicologul Renato Morelli a făcut-o unei ceremonii muzicale (*cantu a concordu*) cu care o comunitate din Sardinia catolică onorează Săptămâna Patimilor. Un caz extraordinar, în care polifonia de grup ordonează întreaga spiritualitate launtrică sau comuniune de spirit a unor mari mulțimi, întreaga procesiune pietonală a comunității pe străzile înspre și dinspre catedrală (geografizare simbolic-experiențială), întreaga maximă concentrare devoțională a numerosului public, constituind act sacramental și chiar epifanic, experimentat maximal. După care, bizantinologul Oliver Gerlach efectuează o analiză acustică (sonograme) și analitic-muzicologică a respectivei cântări din ceremonia catolică, pornind de la discutabila/dispensabila curiozitate de a identifica elemente bizantine (pre-schismatice) într-un ritual actual, dar surprinzând detalii mult mai relevante, componente de logică și structură care depășesc (tocmai grație scopului devoțional și sacramental) polifonia laic-folclorică specifică Sardiniei. Articolul se axează pe elemente omofonice, pentru cea mai spectaculoasă și consistentă dimensiune rămânând altora să încerce o muzicologie aplicată. Căci, personal, consider cel mai revelator sau prețios element tocmai polifonia specifică acestui cânt (egal static, interior, cânt și deambulat, pe străzile urbei), dar mai ales *epifania* „celei de-a 5-a voci”, cea care îi face pe cântăreții și pe participanții auditori ai ceremoniilor să o resimtă/perceapă și comenteze drept mister sau miracol. Desigur, este vorba despre armonicile care, din piepturile cântând cât mai fortissimo, din larinxul încordat, din coloratură epiglotică și rezonanța boltei palatine (plus rezonanța cu totul aparte a străzilor înguste flancate de clădiri relativ înalte, de piatră) declanșează un halou egal melodic și timbral-textural audibil distinct.

În secțiunea *Mituri, povești și fapte ce durează*, Karan Singh oferă un studiu dedicat unor mituri și devoțiuni destul de particulare (despre Barbarika, „sacrificarea fiilor” și „capetele decapitate”), având o continuitate identificabilă până azi. Ishita Verma și Nirban Manna analizează în chip bakhtinian discursul românesc din cadrul mării literaturi hinduse din Evul Mediu. Maxim Anatolevich Yoyukin prezintă comparativ motivele mitologice dintr-o *bâlină* (cântec epic). Iar colegii Safa Garayev și Hikmat Guliyev (articole independente), aproximează inclusiv psihanalitic despre polifuncționalismul râsului în folclorul azer, respectiv despre umorul atașat personajului Nastratin (printre aceiași azeri).

O secțiune dedicată *Istoriilor particulare* debutează cu prezentarea Milei Santova, care face apologia experților Academiei de Științe bulgare în implementarea Convenției pentru Salvagardarea Moștenirii Culturale Intangibile. Text urmat de foarte consistentul studiu al lui Hang Lin despre relocarea și modificarea radicală a vieții și culturii unor comunități etnice siberiene (*ewenki*). Zsigmond Győző face biografia și bibliografia (deci istoria) relativ tinerei etnomicologii maghiare (pentru care el însuși este pionier/fondator și mentor modern). Iar George Bogdan Tofan și Adrian Niță semnează împreună un articol istoriografico-documentar, omagial totodată, dedicat lui Octavian Tăslăuanu și importantului său rol în înființarea Muzeului sibian ASTRA. Despre muzeologie, materialul ceva mai puțin clasic-conservator sau redundant, prezentat de Adriana Avram, încearcă să reinterpreteze modern evoluția și câteva idei expoziționale din cadrul Muzeului de Etnografie Universală „F. Binder” (Sibiu). Privind mai atent, este evident că și aspectele sau faptele acestei secțiuni, dincolo de discutarea unor etnografii sau antropologii particulare, regionale sau locale, conțin și reprezintă teme, narațiuni și fapte tot „durative”, dacă nu chiar de permanentă și universalism/ubicuitate, cel puțin de reversibilitate sau ocurență consistentă.

Cum spuneam deja, volumul revistei din 2020 – precum altele din ultima perioadă – se încheie cu o masivă secțiune de *Restituri* (Congresul ISFNR din București, 1969). Aceea cu materiale vechi, însă care pot constitui fie o reflexie ranversată

(ante-ecou), fie un prolog umil și datat pentru ceea ce, până la ele, aplicaseră în actual și modern cele 3 secțiuni anterioare. Muzicologia (atât de istoriografie, egal erudită și inedită, cât și aceea de prezentare și analizare a unei ceremonii sociale centrate pe cânt vocal) se poate raporta onorabil la o etnografizare primară (dar exhaustivă) făcută cu multe decenii în urmă. Și dacă nu negreșit blogării folcloriști ai ultimelor zile (fie ei din Africa sau de-aiurea), mai ales interpreții moderni și profesioniști ai ideilor culturale din folclorul lumilor (precum acum/aici publicații Karan Singh, Ishita Verma, Nirban Manna, M.A. Yoyukin, Safa Garayev, Hikmat Guliyev, Omatoyo Omitola, Hang Lin și Adriana Avram) poate n-ar fi fost inteligenți, subtili, harnici și (chiar) „posibili” fără de culegătorii, editorii, comentatorii și profesorii de odinioară (K.M. Briggs, V.K. Sokolova, V. Voigt, H.S. Upadhyaya, K.D. Upadhyaya, S.A. Babalola, G. Sulițeanu), cei care au făcut istorie în patriile lor și pe care încă-i găsim în numeroase alte bibliografii internaționale¹.

Tot o idee atinsă la început, relativă verietății mari a revistei, merită extinsă în final. Anume aceea a diversității (până la „exotic”), deoarece ea nu se referă doar la faptul că aproape fiecare autor reprezintă și reflectă școli diverse – plus creativitate personală – în problema utilizării și procesării informației. Mă refer la o diversitate principială, la toate nivelurile, inclusiv acela al performării creativității sau originalității individuale, pentru a cărei respectări și stimulări (fie și doar prin expunere) merită să perorăm/milităm serios.

În primul rând, uniformizarea stilului de citare, trimitere, referință, precizare sau apostilare-n subsol nu trebuie să fie pretinsă tuturor. Conținutul, obiectivul, stilul și forma articolelor trebuie să apară (născute) firesc, determinate doar de

¹ A se vedea fie și numai rezumatele biobibliografice din Wikipedia (ale unora precum K.M. Briggs, V. Voigt, S.A. Babalola), sau multele citări de referință primară (pentru alții ca V.K. Sokolova, H.S. Upadhyaya, K.D. Upadhyaya, G. Sulițeanu). Cât despre autorii contemporani, a se vedea biodata fiecăruia la finalul întregului volum din REF/JEF (*List of Contributors*).

dezvoltarea propriei teme și episteme, fără rigide/mecanice impuneri dimensionale sau tehnostilistice. Susținerea și asumarea propriei opinii și optici, ca și tehnica compunerii unui text academic, adică disciplina ordonării ideilor, temelor, demonstrației și întregului material (primar sau final), toate țin atât de o stilistică egal comunitară și individuală, cât și de o creativitate mereu reprocessată/revizuită sau adaptată. „Altceva” nu poate fi spus „la fel”. Ce poate fi simplu nu merită complicat, dar nici ce e complicat nu merită simplificarea. *Revista de etnografie și folclor / Journal of Ethnography and Folklore* a devenit de diversitatea compozițională a chipului „natural” sau „spontan” al lumii și al dialogului internațional real, găzduind idei și abordări, stilistici și modalități de gândire și ordonare sau discursivizare foarte variate¹. Atât limbile străine, cât și tradițiile academice ale altor școli de gândire, ale altor nații și continente, au circumvoluțiuni interpretative și stilistice aparte; iar originalitatea fiecăreia chiar poate ajuta foarte mult. Remarcată și luată în seamă, varietatea învață, inspiră, crește. Concret, contactul cu diversitatea intelectuală ilustrată de actuala *Revistă de etnografie și folclor* poate ajuta la abandonarea multor șabloane (de academism tradițional-conservator, inercial, formalist, ancilar), poate ajuta la îmbogățirea propriilor moșteniri, poate ajuta întru propria emancipare.

Deși cu adevărat internațională, *Revista de etnografie și folclor* rămâne deschisă și se adresează în primul rând colegilor români, etnologilor, folcloriștilor și etnomuzicologilor actuali. Ca autori, numărul acestora este tot mai mărunț. Cred însă că nu e nicio tragedie ca cineva să nu dorească ori să nu poată face efortul de a scrie/publica în *Revista de etnografie și folclor*. În schimb, la cine nu o citește... se vede, se resimte.

¹ Chiar dacă selecția articolelor primite se face ținând și ținând la standarde academice cât mai onorante, din când în când REF/JEF a găzduit și texte mai dificile sau stângace, cu serioase probleme de traducere și cu idei și exprimări confuze. Atribute care, în numele principiului toleranței și al adevărului, au fost admise și drept oglindiri ale realului academic actual.

SUMMARY

Marin Marian

“Revista de etnografie și folclor / Journal of Ethnography and Folklore” 1-2/2020

Since 2007 when REF/JEF (publication of the Romanian Academy, Department of Art, Architecture and Audiovisual arts) has become international, its intellectual complexity and diversity, themes and style are exemplary. But this year, the collection seems particularly diverse, surprising and exotic even.

The contact with the intellectual diversity as it is displayed by the *Journal of Ethnography and Folklore* can put away a lot of patterns (conservatory-traditional academic pattern, inertia, formalism, ancillary), may help enrich its own legacy, may help its own emancipation.

Traducerea rezumatelor: Andra Apostu